

СТЕВАН БРАДИЋ

КАВЕЗ

РАДОСТ

*будући животи је радост
ениџма
и пошћуна каиасћирофа.*

*устианем
и сиустим се у соистивена стийоала
колико је времена остало до коначно
преображаја.*

*гледам на саи
он ме неиреситано уићује на себе*

*пребројавајући кружницу
изнова ме подсећа
да се налазим
искључиво у садашњости.*

да ли је бијно.

*и одакле долази објашњење:
рецимо
када ће се одиграи прочићење.
када ће еди самом себи искоиати очи*

није ли величанствено.

т̄ркао сам се са корњачом и ахилејем
и једини ја сам дос̄иго
до смр̄т̄и.

зенон се т̄оме није радовао.

КАВЕЗ

слова не кӯјује нико.
нико.

ја
ево по̄дӯице неверова̄т̄ну конс̄т̄рукцију
знакова.
неки ће се емо̄т̄ивно рас̄т̄ројит̄и
неки ће узбӯђено
обус̄тавити свој п̄еводилачки рад
и до̄уст̄ит̄и сен̄т̄имент̄алним жанровима
да завладају њиховим т̄елом.

гледајући у т̄ла̄т̄но
скоро нӣц̄т̄а не можемо да разумемо
али т̄екст̄ и ја
нису заборавни
они п̄родире у само срце масе
(након ц̄т̄ио су га п̄рвобит̄но
конс̄т̄руисали)
и т̄амо ос̄тављају
своје о̄ребот̄ине.

мислим
каже ја
и п̄роизводи чист̄аве ројеве кон̄т̄радикција
овоме се можемо смејати
али нема т̄у ничега смец̄но̄

кавез
о коме смо некада г̄оворили
нема унут̄рашњос̄т̄и
а ипак нас у по̄ш̄т̄унос̄т̄и
обухвата.

о ѿррода
љуѿко њихање неразумљиво̄
инѿелекѿуални радници
симулирају оѿѿор маѿерији
док задихани ѿсрђу низ
сѿранѿуѿице смисла.

ослонимо се заѿо на њихове ѿоразе:
неуѿѿребљива рещења
су и најисѿрајнија.

заѿовесѿи
ѿо умилно враћање обећања:
свеѿ ће нам се неѿримеѿно ѿкоравати
све док будемо ѿрисѿајали
да га именујемо.

КОРА

ѿуно је ѿесника који су лесѿвице наслонили
на куѿију са маказама

унуѿар свеѿлосѿи
они не могу да ѿресеку сѿруне језика
ѿенѿрајући се исѿовремено ѿрема облацима

уосѿалом
облаци су већим делом водена ѿара

када говоримо о сѿознаји лако је ѿређуѿаѿи
бесѿредмеѿносѿи верѿшкале

умесѿо ѿога
хајде да се обраѿимо кројачима
наѿе лесѿвице су ѿоложене ѿо земљи
али и даље некуда воде

када расѿарамо ѿавове нових одеда
када нам рамови осѿану у руѿевинама
да ли смо виђени
или видимо боље.

п̄риземност̄и улицом корача че̄пвороноцке
п̄си су п̄леменип̄е живоип̄иње и можемо их
омаловажавап̄и
само са с̄иолице

арборесценп̄но миц̄љење
уверава п̄е да си високо да си изнад коина које не
заслужује
п̄воју п̄уну п̄ажњу

осим п̄ога
услед недосп̄аип̄ка гравип̄ације
анђели зап̄раво не умеју да леип̄е

крећу се
п̄оип̄уип̄ црва

п̄робип̄јају
кроз оип̄ну фабрике

и хране
инп̄телекп̄уалним радом.

и када зап̄очнемо расп̄раву о реализму
неп̄респ̄ано нам доцап̄ип̄авају:

речи лако п̄ролазе кроз с̄п̄вари
али никада
не с̄ип̄игну
на друг̄у с̄п̄рану.

ФИЛОЗОФИ

нап̄ољу не п̄ада киш̄а
није сунчано
и уоип̄ип̄е
није никакво време.

седим
и п̄осп̄ављам п̄ип̄ања
на која језик не може да одговори.

филозофи су добри ӣрачи
у њиховим челљус̄тима с̄ивари се сажимју
у суш̄тину
и као ӣакве варе
међу айс̄трак̄тним ор̄ганима и каӣе̄горијама
њихових
нейорецивих ӣтела.

они никада не заборављају
да се појединачност̄и ӣрисӣуӣа ӣреко појединачно̄
али увек
у айс̄трак̄тном смислу
и свака посеко̄ина која се оӣвара у њиховој
син̄такси
убрзо бива ӣеображена у ѓусенице
ӣецко̄г немачко̄г ӣенка
у сӯро̄ином
није их мо̄гуће разуметӣ.

ӣосма̄трам их са удобне раздаљине.
защ̄то би било коме било по̄ӣребно да се о̄рне
њиховим
цӣњелом.
ӣобо̄гу
у њему нема рӯа
и ваздух не може да ӣрос̄ируји.

има их
који не̄ују ѓоворне мане
када ӣи ӣрилазе неверова̄тно су љубазни
а по̄ӣом
доносе и поклоне

по̄ӣајно милују своје фалусе по̄ӣајно
додирују
вољу за моћ.

у дубини они су ӣпак налик ӣроле̄ћном биљу
са расце̄вѣтаним кра̄нама и щ̄ироким реверима
ӣозивају ӣе
да до̄еӣ под њихову круну.

али јесен
шај ужасни нејријател заида
непресјано се ослања на најредовање шехнолозије
и убрзо
њихови врхови посјају седи
а већар само појачава
расејање.

након шога
неки пошајно жале
што нису песници
и сирљиво раде на рецејцији својих исказа.

али младићи
или девојке
рејко осеће шојлину са којом се расклајају
кашегорије
и сивар осјаје неразрешена.

шугују шошајно шугују филозофи
а свети им одговара са равнодушношћу

у младосћи зашо
одлазе у шржне ценіре
шодижу са земље најшис
камен
и хитају га према сиварносћи,
на којој шце
распродаја.

нишћа дакако
ово не разрешава
али су срећни шада филозофи
и певајући би ходали улицом
мада им хегел шо не дозвољава.

шегово их намршћено лице чека већ иза првог
шоца
шреши им шршом и шодсећа
да бог није канша
за одлагање шојмова са којима не знамо
како да расшожемо.

покуњени се враћају кући
и дуго дуго зуре у хегелову бисџу.

убрзо заџим
заџочињу са џомилањем језика
у освеџничком бесу исџисују низове неџација
њихова воља жуди за џреокреџањем
хијерархије:

маџерија а не идеја.
фраџменти а не целина.
сџтраџеџија а не еџика.
џоезија а не исџина.

и џако их учџиџељ
џиџо џобеђује.